

Reisen mot den vidåpne døren er ikke som en feriereise på første klasse. Er en ting sikkert, alt det som befinner seg bak det mørke speilet, hele det underbevisste og ubevisste tar til å trenger seg på.

Når man slutter å styre psykens prosesser, når forsvaret legges ned, kan dette sige inn tilbake i det bevisste sinnet igjen, det mest uønskede kan dukke opp på det mest uhøvelige tidspunktet, nemlig når man setter seg stille ned for ikke å gjøre noen ting i det hele tatt. Sic!

For om man er iaktager så betyr det at man bare ser på det som skjer, man reagerer ikke på det som dukker opp, man reagerer ikke verken med entusiasme eller paranoia eller depresjon.

Slik og akkurat slik avbryter man altså den nærmest automatiserte kjeden av reaksjoner, ny handling og mye motreaksjoner, dette som har pågått og kan pågå i det uendelige.

Når man setter seg ned som iaktager kan det første man oppdager være avstanden mellom egne erfaringer og de illusjonene man har gitt sin tilslutning til.

Avstanden som oppstår mellom illusjoner og virkelige erfaringer har fått og vil få mange til å gi opp. For opp av mørket kommer de mest ulekre besøkende og tungt kan dette være å svelge når man trodde man skulle flyte inn i det gyldne lyset bak den åpne døren og inn i universalitetens egofrie erfaring..

Samsara er lik det ubevisste eller underbevisste, og hva kan man forvente når man skal til å tømme det ubehaglige, upassende og fordervede man har der. Det er altså ikke nok å pynte på det som dukker opp, sminke de gamle spøkelsene og kle dem om med keiserens nye klær, så late som om de ikke er til plage lengere.

Ha man en gang sett dem så vet man at de finnes, de og hele sulamitten, helt til man ikke lenger mobiliserer mot skyggelandet.

Det jeg sier nå er til deg som vil skape en mulighet for å gjøre en forskjell i ditt eget liv. Er dette til nytte, grip sjansen. Får du ikke noe ut av det, glem det hele, surf videre.

Hensikten med dette er å rydde en ny arena for deg. Dette er altså til privat bruk, og skal ikke settes inn i en norsk moraldebatt om skyld og rettferdighet i det hele tatt.

I et slikt perspektiv som vi står i her, med transformasjon som mål, kan slike debatter utvikle seg til en del av egoets forsvarsverk, der egoet prøver å frikjenne seg selv og bøtelegge eller dømme de andre.

Fremgangsmåten er å droppe alt dette og erkjenne at en selv har det totale ansvaret. Det hele og fulle ansvaret for alt som er skjedd. For alt det som en bærer med seg av godt og vondt, tungt og lett.

Jeg/du har ansvaret, ingen annen. Bare det.

Kan man forsone seg med dette, da er man klar til å gå vider på forvandlingens vei. For gjennom dette perspektivet har man også fått muligheten til å forandre på alt det som egoet kjører fram som sin strategi.

Om man er klar for denne veien kan en slik innsikt gi kraften til å gå videre. Om man legger ansvaret på andre, skyver man den muligheten fra seg.

Det er altså lett å tro at man kan begynne å gå på stigen til det høye med en gang. Men det er forskjell på illusjoner og erfaringer. Illusjoner om det åndelige er det mange av, og vi griper ofte den mest rosenrøde, uten å vite hva som kan ligge bak av forberedelser og forarbeid.

Det kan første som kan skje, er at illusjonene melder seg på, og skuffelsene følger.

Man må ned for å kunne gå opp. Det er ungt å gå til toppen at tinden med en 100 kilos sekk med grus og gråvann på ryggen.

Når jeg skriver om å gå ned, betyr det ikke det å synke ned i depresjonens nærmest grenseløse verden, der den ene grå dagen følger den neste.

Å gå ned i denne sammenhengen er noe ganske spesifikt.

Om man på denne nedstigningens vei havner inn i psykens tåke eller plumper ut i myr og sump, kan metoden "å ta grepet" være til hjelp.

...fortsettelse følger...

ailo gaup